

A woman in a white, ruffled dress and a pearl headband is dancing with a man in a dark, ornate uniform. They are in a dimly lit room with warm, golden light. The woman is looking towards the man, and they are holding hands. The background is dark with some blurred lights.

Zaprodany cíť

Ella Trobok

● — pointa

Zaprodaný cit

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Ella Trobok
Zaprodaný cit – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zaprodaný cit

Zaprodany cit

Ella Trobok

● ■ pointa

*Může člověk někoho milovat,
aniž by k němu něco cítil?*

*Může být člověk bohatý i přesto,
že u sebe nemá ani cent?*

*Láska žije v tom,
kdo miluje,
nikoli v tom,
kdo je milován.*

~ Romain Rolland

Předmluva

Vítejte v zemi, o které jste doposud neslyšeli. A taky jak byste mohli, je od nás velmi daleko, dál, než byste si dokázali představit. Příběh, který vám budu vyprávět, se odehrává v zemi zvané **Myosoté**. Zdá se vám to jméno povědomé? A co takhle *Myosotis sylvatica*? Stále nic? Dobrá tedy, já vám to prozradím. Tento malebný název vznikl odvozením z modrého kvítku pomněnky, jež nám připomíná naše zesnulé či ty, se kterými prostě nemůžeme být, jelikož nám to není souzeno, neboť takový je náš osud.

Hlavním dějištěm našeho příběhu a zároveň hlavním městem Myosoté je Floron zažívající kulturní rozkvět. Pravdou je, že většinu věcí místní okoukali od nás, ale na druhou stranu jde o lidi s vlastními zvyky a tradicemi. Ocítají se sice na konci 18. století, ale některé věci odmítli přijmout za své, jelikož je považovali za až příliš skličující a nespravedlivé. I přes to všechno život v této zemi není zas tak úplně jako z pohádky, za úsměvy místních obyvatel se skrývá smutek a naděje na světlejší zítřky.

A nyní vás už nebudu déle napínat a přejdou rovnou k příběhu, kde hlavní role obsadily láska jako tabu a peníze jako symbol moci...

Vítr si jemně pohrával s větvemi stromů, z jejichž korun se vánkem až k zemi nechalo unášet barevné listí. Bylo něco po poledni, v zámecké zahradě panovalo ticho, narušované jen sotva slyšitelným šuměním říčky či hopkáním veverka po trávniku. Někdo by mohl říct, že když jste se opravdu soustředili, mohli jste slyšet trávu růst. Vánek se vydal prozkoumat zákoutí tajuplné zahrady.

„Je vám snad zima, slečno Smithová?“ zeptala se paní Jonesová, již starší žena s vytříbeným vkusem na oblečení.

„Nikoli, jen nejsem zvyklá na chaotické změny počasí,“ odvětila jí zlatovlasá dívka s očima zelenýma jako olivíny. Uchopila do rukou šálek čaje a s vrozenou elegancí z něj upila. Horký nápoj jí vyvolal husí kůži.

„Slečna Smithová má pravdu, floronské počasí je proměnlivější nežli dnešní burza,“ dodala hraběnka. Dámy se tomu zasmály.

„Jak trefná poznámka, hraběcí Milosti,“ pochválila ji lady z Yorku.

„Děkuji,“ odvětila s jemným úsměvem, který jí přetrval na tváři.

Větrník nabýval na síle, byl chladnější, rychlejší. Připomínal severák, nadzvedával dámám sukně a hraběnka měla co dělat, aby jí neuletěl její honosný klobouk. Všechny dámy vypadaly zděšeně z té náhlé změny počasí, až na paní Jonesovou, která si s klidem vychutnávala čokoládové sušenky od lady z Yorku. Vítr se s největší intenzitou opřel do jednoho z železných hořáků, jež zde zůstaly ze včerejších oslav hraběnciných narozenin. Zrovna ten největší se nacházel právě v maličkém altánku,

kde seděly, nyní již roztřesené zimou, čtyři dámy. Statný hořák ve větru zakolísal, během mžiku ztratil rovnováhu a začal se kácet k zemi rovnou na paní Jonesovou. Ona si ale nestihla všimnout, co se na ni řítí, nestihla ani vykřiknout...

Naštěstí ji zachránila slečna Smithová, která díky své hbitosti přiskočila a těžký hořák zachytila. Paní Jonesová si zakryla obličej. Ani nevíte, jak se jí ulevilo, když zjistila, že ji nerozdrtila masivní železná konstrukce. Její úleva byla ale rázem ta tam, jelikož jí z hořáku začal přímo na hlavu stékat petrolej.

„To je nehoráznost!“ vyhrkla překvapená paní Jonesová, rychle vstala, vytáhla ze své kabelky bavlněný ubrousek a začala si jím utírat zapáchající tekutinu. Lady z Yorku jí spěchala na pomoc.

„Vydržte, slečno Smithová! Pomůžu vám!“ uklidňovala Vanessu hraběnka a společnými silami dostaly hořák na původní místo.

„Tohle si ten dělník odskáče! Tvrdil mi, že je to řádně připevněné, aby nemohla nastat situace, jako je tato. Vzkážu to dnes hraběti, aby byl viník potrestán,“ dodala rozhořčeně.

„Hraběcí Milosti, váš klobouk!“ vykřikla slečna Smithová, když hravý vánek sejmul hraběnce její klobouk a odnášel ho vysoko nad jejich hlavy. Obě ženy se, jak nejrychleji mohly, vydaly za ním. Vítr ho unášel směrem k háji. Hraběnka nestačila slečniným hbitým nohám. Největší překážkou pro ni ovšem byly prošíváné šaty, které jí zabraňovaly pokračovat v běhu. Potřebovala by nejméně ještě dvě služebné, jež by sukni držely. Když slečna Smithová zahlédla, že se klobouk zachytil v koruně starého javoru, sundala si své levandulové střevíce a dále pokračovala v běhu bosá. Kapky rosy, které zde zůstaly jako vzpomínka na chladné ráno, ji nepříjemně studily. Vítr si neustále pohrával s jejími zlatými

pramínky vlasů, které nemohla nijak upravit, protože v rukách pevně držela sukni svých perleťových šatů.

Starý javor se nacházel až skoro na konci háje. Konečně dorazila k jeho kmenu a vzhledla. Bohužel zjistila, že hraběncin ovocem zdobený klobouk se nachází příliš vysoko nad zemí.

Marně se ze všech sil snažila k němu doskočit. Ze země tedy sebrala suchou větev, s jejíž pomocí se pokoušela klobouk shodit, ovšem také neúspěšně. Házela větev do koruny stromu, ale klobouk se ani nepohnul. Při jednom z pokusů se jí podařilo ulomit silnější větev, která jí spadla přímo na hlavu společně s kupou pestrobarevného listí.

„Au... To se mi teda povedlo,“ pravila bezmocně, ruka si osahávala hlavu, kde ke svému neštěstí nahmatala menší bouli. „Tohle mi chybělo. Však já se na to můžu vykašlat!“ Její stěžování přerušil mužský hlas.

„Ale, co to slyším?“ otočila se za známým hlasem. „Vanesso... Co ty tady?“

Vanessa stála jako bez duše, krve by se v ní nedořezal. Její vztek rychle vystřídalo nadšení. „Filipe!“ oslovila vysokého muže s pažemi roztaženými k objetí, které vše přijala. Držel ji velmi pevně, svoji tvář zabořil do jejích vlasů. Lehounce ji nadzvednul, jako by nic nevážila. Mezitím se k nim v tichosti blížila hraběnka, když je spatřila, schovala se za mohutný kmen stromu a potají je nadále sledovala.

„Vanesso! Ty se celá třeseš,“ prohlásil Filip, když ji postavil nohama na zem, svléknul si kabát a dal jí ho přes ramena.

„Copak tobě nebude zima?“ ptala se starostlivě.

Pousmál se, pohladil ji po tváři a nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Klobouk!“ vzpamatovala se Vanessa.

Díval se na ni s výrazem zmatení ve tváři, ale ona mu prstem ukazovala do koruny stromu. Zvedl hlavu. „Aha!

Chápu,“ dodal. Nezaváhal ani na chvíli a s mrštností opice lezl na strom, a když dorazil až ke klobouku, dal si ho na hlavu a začal opatrně slézat zase zpátky na zem.

„Tvůj klobouk, má milá.“

„Děkuji,“ odvětila mu s úlevou v hlase.

Seskočil z poslední větve přímo před ni. „A co má odměna?“ řekl vážně.

„Tvá odměna?“ nechápala.

„Ano, riskoval jsem pro tvůj klobouk život.“

„Nezveličuj to. Jak jsem tě tak sledovala, nevšimla jsem si, že by ti to dělalo problém.“

Nijak nereagoval, pouze stál a nespouštěl z ní oči. Věděla, že když neudělá, co je třeba, můžou takhle stát třeba až do Velikonoc. Stoupla si tedy na špičky, on se naopak předklonil, aby jí šel naproti, a jejich rty se setkaly.

„Neruším?“ odkašlala si hraběnka. Vanessa od Filipa rychle odvrátila tvář a on si začal nervózně upravovat oblek. „Och, můj klobouk,“ sjela pohledem k Vanessině ruce.

„Ano, zde, Milosti,“ pronesla Vanessa a klobouk jí podala. Jakmile Filip zaslechl, kdo daná žena je, hbitě se uklonil.

„Nepředstavíte nás, slečno Smithová?“ otázala se hraběnka, když si všimla jeho gesta.

„Hraběcí Milosti, představuji vám sira Filipa Holma.“

„Vážně mám tu čest potkat muže, kterého si hrabě tak moc chválí?“ nastavila mu svoji bílou ručku, kterou s úctou políbil. „Ráda vás konečně poznávám osobně, sire Filipe.“

„Potěšení je na mé straně, Milosti.“

Hraběnka za opaskem svých šatů schovávala levandulové střevice, jež Vanessa nechala na dlažbě. „Jsem si jistá, že musíte být promrzlá až na kost,“ pravila, když jí je podávala.

„Mé střevice! Děkuji vám, Milosti.“

„Nemáte zač a teď, pokud nás omluvíte, sire, máme toho se slečnou Smithovou ještě hodně na práci.“

Filip se opět uklonil. „Vaše hraběcí Milosti, slečno Smithová, bylo mi ctí se s vámi dnes setkat.“

Po této větě se vydal pěšinkou přímo ke dvoru. Dámy sledovaly, jak jeho postava mizí v háji. Hraběnka si s upřímným štěstím na tváři prohlížela rozrušenou Vanessu.

„Je to muž činu, velice bohatý a s dobrým postavením. Pokud si ho váží samotný hrabě, mnohé to o něm vypovídá. Tak nepromarněte svoji šanci. Věřím, že dívka, již pojme za manželku, si bude žít jako v pohádce.“

Vanessa odpověděla hraběnce nuceným úsměvem.

„Tak abychom šly za paní Jonesovou, ten její křik slyším až sem,“ dodala hraběnka. A v naprosté tichosti se vracely směrem k zámku.

Přípravy na příjezd hraběte vrcholily, celé panství sálalo nadšením z jeho návratu. Každý člověk se těšil na dnešní slavnost, výjimečně otevřenou i pro veřejnost. Muselo se slavit, jelikož hrabě pobýval v zahraničí dlouhé tři měsíce. Takže hraběnka žila ve věčném strachu, kdy a zda se vůbec vrátí. Byla to láska jako z pohádky, Vanessa by už jejich příběh mohla vyprávět za ně. Pokaždé, když hraběnka tesknila, vykládala jí o tom dni, kdy se jejich pohledy střetly a ona si byla více než jistá, že daný muž se stane jejím manželem.

Komorná vyčesávala její vlasy do vysokého drdolu, zatímco si Vanessa nanášela růž na jemné rty. Na toaletním stolku ležely květy různých barev, které měly zdobit její účes.

Do místnosti vstoupil Filip.

„Nejdříve se sluší zaklepat, než se někam vstoupí,“ napomenula ho Vanessa.

„Bylo otevřeno,“ namítl Filip.

„Bylo pootevřeno, ne otevřeno.“

„To znamená poloviční souhlas.“

„Správně, proto se sluší zaklepat, aby ses ujistil, zda daná osoba jen nezapomněla zavřít dveře,“ touto poznámkou narážela na komornou, která nedověřela.

„Omlouvám se, slečno,“ špitla komorná, vzala tu nejhezčí květinu a snažila se ji zakomponovat do účesu.

„Nebud' tak přísná,“ pravil.

„Mám ráda, když jsou věci tak, jak by měly být.“

Komorná dokončila poslední úpravy a vzala do rukou vůni s rozprašovačem. „Zavřete oči, slečno,“ varovala ji. Vanessa tak učinila. Během chvíle se vůně, díky teplu v místnosti, dostala do všech zákoutí.

„Plátky růží s vanilkou. Skvělý výběr,“ pochválil ji.

„Děkuji, sire.“

„Jste hotovy?“

„Ano.“

Zvednul růžový šátek, který doposud ležel složený přes židli, a přehodil jej Vanesse přes holá ramena. Nabídl jí své rámě, aby ji mohl vyvést z pokoje. Bok po boku spolu sešli schody, prošli dlouhou studenou chodbou, opustili pohodlí své vily, u níž na ně již čekal kočár. Filip pozdravil kočího a otevřel Vanesse dveře, aby mohla nastoupit. Když také nasedl, dal znamení vozkovi, že může vyjet.

„Je dobře, že sis nevzal ten cylindr, jen by ti překážel,“ poznamenala, když měla konečně šanci prohlédnout si jeho oblek. Pousmál se a jako odpověď ji jemně políbil na čelo.

„Jsi nádherná. Vypadáš jako princezna. Jsem si jist, že všechny ty honosně oděné dámy budou pukat závistí, až uvidí, jak jsi spanilá,“ oplatil jí kompliment.

Položila hlavu na jeho rameno, cítila, jak ji objal jednou rukou. Její šaty byly opravdu jako z pohádky, ale ušité z nepříjemného materiálu. Nemohla se dočkat, až slavnosti skončí, aby ze sebe tu těžkou parádu mohla sundat. Šaty zjemňovala nadýchaná krajka a bavlněný vyšíváný tyl, látkové květiny jim pak dodávaly zasněný nádech, ale nepohodlná kostice, která róbu formovala, ji stahovala jako had.

Kde se zámek nachází, se dalo poznat na míle daleko, ozařovala ho totiž světla lampionů a smích s radostí se odrážely od stěn domů. Když se kočár zastavil před branou, zeptala se ho: „Opravdu se ti tam chce jít?“

„Ne, ale když už jsme dojeli až sem... A navíc jsem slíbil, že dořeším majetkové vyrovnání po otci.“

„To si musíš brát práci i na takovéto akce?“

„Povinnosti se neptají.“

Kočí mladému páru otevřel dveře a pomohl mu vystoupit. Vydali se po písčité cestě následováni davem lidí oblečených ve zlatě. Zvuk otevírání lahví vína zde byl častější než smích, vše vydávalo zlatavou záři. Lidé se na sebe culili, smáli se nevtipným historkám, s chutí pojídali jahody a pili litry šampaňského.

Bohužel první pár, který je zastavil, byli manželé Jonesovi, přátelsky je přivítali a spustili na ně palbu otázek. „Sire Filipe, z vás září štěstí!“ rozkřikoval se svým hlubokým hlasem pan Jones. „Slečno Smithová, vám to ale sluší, já být mladší...“ zarazil se uprostřed věty, když si uvědomil, že vedle něj stojí jeho žena, Jeanette Jonesová.

„Pokračuj, drahý. Všichni jsme zvědaví, jak větu dokončíš,“ pobídla ho.

„Tak bych beztak neměl šanci, protože siru Filipovi se nedá vyrovnat,“ snažil se situaci zachránit. Jeho poznámce se oba zasmáli. Nepustili je ke slovu, ale nenechali je ani odejít.

„Musíte mi někdy ukázat váš dům, drahá! Vypráví si o něm celý Floron,“ převzala hlavní slovo paní Jonesová.

„Ale samozřejmě, mohly bychom se usadit v altánu na zahradě,“ odvětila jí Vanessa.

„To by bylo opravdu skvělé!“

„A víte, o čem ještě si vypráví celý Floron?“ neustále popichoval pan Jones.

„Nemám tušení, pane,“ odpověděla, když si s Filipem vyměnili zmatené výrazy.

„O vašem zasnoubení přece!“

Po této větě na jejich konverzaci dopadl temný stín. Vanessa si nechápavě prohlížela pana Jonese a Filipa, který vypadal jeho slovy stejně zaskočen jako ona. Zdálo se, že celé město ví o slibu, který dala Vanessa svým rodičům těsně předtím, než zemřeli. Filip se po jejich smrti stal jejím poručníkem a na jejím zděděném pozemku vybudoval dům, který se měl stát dokonalým domovem pro

jejich nový začátek. Po dokončení stavby měli stvrdit svůj vztah sňatkem. Oba si náhle uvědomili, že daný čas se blíží a je na místě vyřčená slova splnit.

Paní Jonesová chytla svého muže za paži a s omluvným úsměvem je obešli. Vanessa s Filipem ruku v ruce procházeli mlčky davem lidí. Kolem nich se míhaly známé tváře i číšník se skleničkami šumějícího vína. Filip vzal dvě sklenky a jednu podal Vanesse. Na jeden lok jí půlku vyprázdnila. Při procházení narazili na Filipovy přátele. Aby se vyhnula další nepříjemné konverzaci, zastavila se.

Filip se k ní otočil. „Děje se něco?“ zeptal se opatrně, jako by byla z porcelánu.

„Ne, já... já jsem zahlédla hraběnku,“ snažila se vymyslet vhodnou lež, která by ji zachránila a zároveň mu neublížila.

„Dobrá, běž si za svými a já tu zůstanu s přáteli. Za půl hodiny se setkáme u občerstvení, ano?“

„Dobře.“

„Skvěle se bav.“

Místo odpovědi mu vtiskla polibek na tvář a vydala se po schodech do dalšího patra. Potřebovala jít na vzduch. Přestože se nyní ocitla sama, pořád měla pocit, že následuje její kroky. Bylo jí s ním dobře, měla ho ráda a slíbila rodičům, že se za něj provdá, ale nebyla si tím vším jistá. Něco k němu cítila, ale nebyl to ten cit, který by ji nutil s ním zůstat. Málem se ztratila v bludišti skoro identických chodeb, až došla na své vyvolené místo, jímž byl obří balkón s výhledem do hraběcí zahrady. Venku nebylo ani živáčka. Všichni se veselili a popíjeli vevnitř kvůli chladnému počasí. Jejich stíny tancovaly po trávě, různě se natahovaly a zmenšovaly. Vanessa dopila sklenku, položila ji vedle sebe a opřela se lokty o kamenné zábradlí. Prohlížela si temné nebe, z nějž se na ni usmívaly zářivé hvězdy. S pocitem, že je zde nyní

sama, si začala povídat, jako to dělávala vždycky, když se neměla komu svěřit.

„Porad' mi, Polárko, co mám dělat? Sliby se mají plnit a je naší povinností tak učinit, zvláště když se jedná o zesnulé. Ale jak mám poručit svému srdci, které mě neposlouchá? Jak mám přikázat svalu, jenž nepodléhá mé vůli a funguje sám bez mého vědomí? Kéž by existoval nápoj lásky, který by mi mohl nalít do mého ranního čaje, a já pak k němu pocítila to, co on ke mně. Není to tak, že bych ho neměla ráda, známe se odmalička. Vždyť si ho pamatuji jako toho blondatého kluka, s nímž jsem si hrála na dospělé. Tolik jsme si přáli být velcí lidé a nyní, když jimi jsme... Ztratila jsem jistotu ve všem, nechci ho ztratit, tím jsem si zcela jistá, ale chci s ním strávit každý den svého života? Je to těžké! Je bohatý, má velké jmění, sňatek s ním bude jistě plný dobrodružství a luxusu. Ale já mám strach odpovědět. Mám však na výběr? Kdo by si vzal dívku s tak malým věnem, jako mám já? A navíc mě věrně miluje.“

„Ale otázka zní, zda vy milujete jeho.“

Vanessa sebou škubla, drkla loktem do prázdné sklenice, která se při dopadu na kamennou dlažbu roztránila na tisíc stěpů. Hleděla do temna, ale nikoho neviděla. „Kdo jste? A kolik jste toho slyšel?“ řekla do stínu.

„Jmenuji se Sebastian Anderson a slyšel jsem toho tolik, co vaše přítelkyně Polárka.“

„Opovažujete se mě poslouchat? Že vám není hanba.“

„Ano, cítím se trochu provinile, ale ne tak jako vy ohledně svého nadcházejícího sňatku.“

Stále mluvila s temnotou. Ať už tento tajemný hlas patřil komukoliv, jeho vlastník znal její tajemství, takže na něj byli nyní dva. Zatoužila znát jeho tvář, když už jí ho do života připletl snad sám osud.

„Mohl byste vyjít na světlo, abych vám viděla do tváře?“

Ze stínu vyšel vysoký muž, měl široká ramena a byl oděn v královské modré. Dívaly se na ni pronikavě zelené oči, věnovaly jí všechnu pozornost. Kaštanové kudrlinky mu padaly do obličej. Měl velice příjemný hlas, takový, který by člověk mohl poslouchat celé hodiny, i kdyby hovořil o naprostých hloupostech. Záhadný cizinec udělal krok vpřed, ona se naopak více zapřela do zábradlí. Zastavil se, mlčel, jen si ji nadále prohlížel. Pokrčil rameny. „Tak co říkáte?“

„Na co?“

„Chtěla jste mě vidět.“

„Je těžké soudit člověka jen podle vzhledu.“

„To je pravda. Kdybych vás potkal na ulici, ani by mě nenapadlo, jaké svízelné starosti byste mohla mít. Hádám, že datum splnění vašeho slibu se neodvratně blíží.“

„Hádám, že tohle není vaše starost, pane.“

„Teď jste mě dostala.“

Jejich rozhovor přerušilo zavrzání prosklených dveří na balkón, pohlédli tím směrem a spatřili přišedšího Filipa.

„Sebastiane? Jsi to ty?“ zeptal se nejistě.

„Filipe?“ muži se na sebe usmáli, objali se, přátelsky se poplácali po zádech. Zatímco ona si připadala jako ve špatném příběhu.

„Vanesso? Ty jsi zabloudila?“ přistoupil k ní Filip.

„Tak trochu ano.“ Opět mu lhala, znala zámek lépe než samotný hrabě. Očima se setkala se Sebastianem. Když si toho všimnul Filip, nabyl vědomí, že jde o nejhodnější moment k jejich seznámení.

„Dovol mi, abych ti představil svého dávného přítele Sebastiana Andersona.“

„Těší mě, jmenuji se Vanessa Smithová,“ podala mu ruku.

Se vsí jemností ji uchopil a políbil její hřbet, aniž by přerušil jejich oční kontakt. „Potěšení je na mé straně, slečno,“ odvětil.

Filip se obrátil zpět k Vanesse: „Hledal jsem tě, potkal jsem hraběnkou. Svěřila mi, že jste spolu dnes nemluvily.“

„To je pravda, jelikož jsem ji ztratila z dohledu. Vydala jsem se ji tedy hledat a nakonec jsem skončila zde, kde jsem narazila na pana Andersona.“

„Ano, skutečně,“ potvrzoval její lži Sebastian.

„Každopádně, hraběnka mi pověděla, že na nás počká u občerstvení, tak ji nenechme dlouho čekat,“ dodal Filip.

„V tom případě vám přeji krásný zbytek večera,“ loučil se s nimi Sebastian.

„I my tobě, Sebastiane,“ odpověděl za oba Filip.

Kráčeli po chodbě s propletenými prsty. I když právě odcházeli pryč od neznámého cizince, něco jí napovídalo, že dnešní noc není poslední chvílí, kdy se viděli, a že daný muž se bude dosti zásadně podílet na její budoucnosti.

Jak Filip řekl, u stolu s občerstvením na ně již čekal hraběcí pár. „Zde je máme, drahý. Tato líbezná žena je má věrná přítelkyně Vanessa Smithová a zde její budoucí choť, sir Filip Holm,“ rozplývala se blahem hraběnka, když je spatřila.

„Omlouvám se, že vás vyvedu z omylu, nejsme zasnoubeni,“ pronesl Filip, čímž dal všem jasně najevo, že není vhodné, aby se toto téma nyní rozebíralo.

„Velmi ráda vzpomínám na to období, než jsme se zasnoubili, každá chvílka je tak drahá,“ hraběnka brilantně převedla téma jinam.

A už to tu bylo zase. Neuvěřitelný příběh o tom, jak se tyto dvě hrdličky seznámily. Vanessa se domnívala, že i kdyby jí tady zničehonic explodovala hlava, jediné, na co by se Filipa všichni ptali, by bylo, zda s ní byl zasnouben a zda si ji vezme za ženu i navzdory faktu, že je mrtvá a že z ní toho moc nezbylo. Copak je tak důležité se vdát? To žena nemůže zůstat sama a žít spokojený život? Opravdu k tomu potřebuje muže?

V celém zámku vládlo ticho jako v hrobě, jen ze společenského salónku, kde se dnes konala přednáška uznávaného profesora Wolkera, vycházely ženské hlasy. Vanessa seděla hned v první řadě, po boku lady z Yorku. Pozdní příchod očekávaného hosta ničil soustředěnost dam a vyvolával v nich nezkrotné touhy po diskuzích. Vanessa též neodolala pokušení a nesměle se obrátila na lady z Yorku. „Smím-li se vás zeptat, kdo je onen muž, kterého očekáváme? Mám pocit, že jsem o něm nikdy neslyšela.“

„Vážně? Ale to musíme napravit! Onen pán je uznávaný profesor Wolker, jenž v současnosti cestuje po celé Myosoté a dělí se s lidmi o své cenné zkušenosti. V neposlední řadě vyučuje na univerzitě Dahlia, čímž zvyšuje rivalitu mezi ní a univerzitou Ockling, jež se chlubí tím, že je nejstarší univerzitou v zemi. Dahlia má ovšem profesora Wolkera.“

Lady z Yorku jí moc nepomohla objasnit, co je ten profesor Wolker vlastně zač, ale rozhodla se jí již neptat, aby nebudila špatný dojem. Jen nezaújatě příkyvovala.

Parkety zavrzaly.

„Někdo jde a podle hlasu si troufám tvrdit, že to je služebný s profesorem,“ oznámila jí hrdě lady z Yorku.

Dvojitě dveře se otevřely a do místnosti vešel středně vysoký stařec s dlouhými bílými vousy a hlavou holou jako vejce. Upravil si své zamlžené brýle a s těžkým dechem pozdravil přítomné, kteří čekali jen a jen na něj. Pomalými kroky došel až k řečnickému pultu, kde si sundal z nosu brýle a začal je kapesníčkem čistit. Svýma zakařenými hnědými očima si prohlížel každého posluchače

v místnosti. Začal si pobrukovat nějakou melodií, a přitom jemně pokyvoval hlavou. Nasadil si zpět své brýle a znovu se rozhlížel po obecenstvu.

„Jak se tak na vás dívám, pánové, dnes jste si s sebou vzali dámy. To vás šlechtí. Jsem poněkud na rozpacích. Nejsem zvyklý na posluchače opačného pohlaví. Snad vám to k něčemu bude, dámy. Ačkoliv je mi jasné, že vám má moudrá slova nebudou nic říkat.“

Místností se rozlehl tlumený smích. Jediný, komu to nepřišlo vtipné, byla Vanessa.

„Vynasnažím se tedy vyjadřovat jednodušeji, abyste i vy, dámy, věděly, o čem je řeč.“

Během toho, co se tlumený smích rozrostl a přibýval na síle, se Vanessa nechápavě rozhlížela po obecenstvu. Profesor si všiml jejího našťavaného výrazu a rozhodl se jej okomentovat. „Koukám, že už v první řadě mám někoho, kdo mé vyprávění nechápe, a to jsem ještě nezačal hovořit o svém tématu, kvůli němuž jsem sem byl pozván.“

Všichni se s úsměvem zadívali na Vanessa.

Když profesor zjistil, že se publiku jeho řeč líbí, pokračoval: „Víte, koho mi připomínáte, madam? Jednu ženu, která se snažila dostat na Dahliu a chtěla tam studovat...“

Jeho slova vzbudila v obecenstvu šum doprovázený různými úšklebky ze strany mužů.

„A to není všechno! I přesto, že jsem ji varoval, že jakožto žena nemá, na rozdíl od mužů, dosti vyvinutý mozek, a tudíž jí studium chemie může působit problémy, i přesto se rozhodla, že se stane první ženou, která tam kdy studovala. Neobtěžoval jsem se ani s tím, abych jí přidělil pokoj na koleji, jelikož jsem věděl, že to nezvládne. A hned během první přednášky to zjistila i ona. Je to prosté. Muži jsou zde od toho, aby vydělávali, dobývali a živili rodinu. Kdežto žena se hodí... možná k vyšívání. Je ozdobou, kterou berete do divadla, aby se doma nenudila. Doplnkem, který zdobí váš bok,

když ji vedete vedle sebe. Časem vám dá děti, a pokud ani tuto věc nedokáže splnit, je naprosto postradatelným tvorem.“

Vanessa už nevydržela jeho narážky na ženy, proto pronesla: „Dovoluji si podotknout, profesore, že ta žena možná nezvládla vaše učení ne proto, že by snad nebyla dostatečně chytrá, ale proto, že nadále nesnesla vaše poznatky o tom, jak hloupé ženy jsou.“

Profesor se na okamžik zarazil, očividně neočekával, že by s ním někdo mohl nesouhlasit, či se dokonce ozvat. Promnul si vous a s ledovým klidem odpověděl: „Drahá, všichni přece víme, že ženy nejsou schopny toho, co muž. Existuje o tom i několik vědeckých prací. Všichni velikáni věděli, že ženy jsou nádherné a křehké bytosti, jež byly stvořeny k tomu, aby dávaly život, nikoli ke zkoumání a objevování, to není nic pro jejich jemné ruce.“

„Pokud žijeme v tak pokrokové době, jako je ta dnešní, domnívám se, že bychom měli zbourat tyto staré předsudky a být si rovni.“

Její poznámka ho donutila k smíchu. „Takže vy tvrdíte, že by si ženy a muži měli být rovni?“

„Ano. Muži netuší, kolik práce se schovává za výchovou dětí. Netuší, co obnáší těhotenství či porod. Neví, kolik starostí žena má a jaký nátlak je na ni vyvíjen ze strany společnosti. Žena musí splňovat hned několik kritérií, aby v životě uspěla. Musí být krásná, mít velké věno, být věrná svému muži...“

„A věrně ho milovat do konce svého života, tak jako on ji. Co je na tom tak pobuřujícího, slečno? Copak vy nemilujete?“ skočil jí do řeči profesor.

„To jsem neřekla, ale v dnešní době je větší důraz kladen na ženy, jež jsou bohaté a krásné, aby si vzaly bohatého muže a milovaly ho. Ale srdci se nedá poručit. Nemůžete svým citům rozkázat, to nejde. Pokud jste muž, můžete svobodně podvádět svoji ženu a nikdo

vám nesmí říct ani popel, ale pokud žena začne podvádět muže, začne jí společnost opovrhovat.“

„Ano, protože jejím jediným úkolem je milovat svého manžela a přivést na tento svět nový život. Copak ani takovouto věc nedokážete pochopit?“

Do jejich plané výměny názorů se zapojil hluboký mužský hlas. Ten samý, jaký předešlou noc přerušil její zpověď Polárce.

„Pokud se smím k vaší konverzaci také připojit, chtěl bych podotknout, že slečna má v určitém slova smyslu pravdu. Nemyslíte, že nemalé procento žen umírá v mladém věku na vykrvácení během porodu? Možná by si zasloužily větší uznání. Ačkoli je dnešní medicína již na tak vysoké úrovni, stále mnoho žen i dětí umírá během porodu. Nemyslím si, že bychom měli ženy prozkoumané natolik dobře, abychom je dokázali odhadnout. Naše vědění je stále ještě v plenkách. Pokud nedokážeme přesvědčivě vysvětlit, proč žena potratí nebo proč se její dítě narodí mrtvé, jak můžeme s klidem tvrdit, že jsou příliš podprůměrné na to, aby studovaly přírodní vědy? Domnívám se, že tím, že se snažíme ženám zavřít dveře do mužského světa, si zároveň zavíráme další možnosti, jak o nich něco zjistit, protože o nich nevíme skoro nic. Měli bychom spolu vycházet ruku v ruce, a tím se vzájemně lépe poznat. Pochopit, proč více než my muži projevují emoce, proč ony můžou rodit a my ne. Proč jsou tak zručné a mají smysl pro krásu, který my muži někdy tolik postrádáme. Jak je možné, že se dokáží vcítit do druhé osoby a ulevit jejímu trápení? Proč, pokud mají menší mozkovnu než my muži, mají mnohem lepší paměť a schopnost dělat více věcí najednou? Nemyslíte?“

„No já... já...“ profesor se v jeho proslovu ztratil. Sotva stihl zpracovat první větu. Upřeně zíral na vysokého mladíka, který mu doslova sebral vítr z plachet arazil si cestu davem až k němu.

„Pokud jsou ženy schopny, jak jsem se již zmínil, vykonávat několik činností najednou, jsou v tom případě schopny i studovat a porozumět věcem, které chápou muži,“ pokračoval mladík.

„A k čemu by nám to bylo?“ vložila se do konverzace paní Jonesová.

„Některé dívky nebaví vyšívání, čajové dýchánky a nekončící konverzace o počasí. Chtějí vše poznat a prozkoumat, probádat jimi dosud nepoznaný svět. Touží znát odpovědi na nezodpovězené otázky či umět latinsky.“

„Ještě jsem neměla tu čest se s takovou ženou setkat.“

„Dovolím si s vámi nesouhlasit. Každá žena v sobě skrývá touhu po poznání a vědění, i když si to už možná nepamatujete. Malé děti se zcela běžně snaží věci objevovat a poznávat neznámo. Tím, že jim stavíme genderové překážky, jim bráníme v plném rozvoji. Říkáme jim, co se smí a co se nesmí, vnucujeme jim víru v Boha a ony se nás stále ptají, kde je Bůh a proč by v něj měly věřit. A my jim stále opakujeme, že je Bůh všudypřítomný, protože ani my neznáme odpovědi na jejich otázky. Měli bychom rozvíjet jejich logické myšlení, a ne jim v tom bránit a cpát jim do hlavy ty samé nesmysly, jaké nám povídali naši rodiče. Když bráníme geniálním lidem v rozvoji, bráníme tím i vývoji lidstva.“

Paní Jonesová již neměla, co dodat. Profesor Wolker stál div ne s otevřenou pusou. Dokonce i samotná hraběnka nevycházela z údivu a nenacházela slov. Stejně jako všichni ostatní v místnosti. Nastalo zde nepříjemné ticho, které donutilo všechny přemýšlet nad jeho slovy.

Vanessa si pečlivě prohlížela muže, jenž před ní stál. Od včerejší noci věděla, že se jmenuje Sebastian Anderson a že je to Filipův nejlepší přítel. V denním světle jí připomínal archanděla Gabriela. Měl kudrnaté kaštanové vlasy lemující ostré rysy jeho obličeje. Tajemné smaragdové oči, které si s pýchou prohlížely zaražený dav.

Když se více pousmál, objevil se na jeho levé tváři dolíček. Stál vzpřímeně, palce rukou v kapsách od kalhot. Nebylo by pro ni překvapením, kdyby byl ženat.

Hraběnka se postavila vedle Sebastiana a pronesla do naprostého ticha: „Bylo opravdu vzrušující poslouchat vaše domněnky, pane Andersone, profesore Wolkere, a v neposlední řadě vaše, slečno Smithová. Hádám, že jste všichni stejně vyčerpaní jako já. Navrhuji tedy procházku na čerstvém vzduchu v hraběcí zahradě. Nechme naše oči odpočinout pohledem na půvab rozkvetlých růží a pojdme si urovnat myšlenky při teplém podzimním vánku.“

Posluchači jen nečinně kývali a po dvojicích začali vyprazdňovat sál. Poslední, kdo prostor opustil, byla Vanessa. Její myšlenky se navzájem propletly, nedokázala se sama v sobě orientovat. Sebastianův skok do jejich konverzace ji dost vyvedl z míry. Až teď si uvědomila, s čím vším souhlasil, a že k tomu obecnstvo nic neřeklo. Ale proč? Proč se ho také nesnažili umlčet tak jako ji? Proč jim to nevadilo? Jak je možné, že se s ním profesor nezačal hádat, ale stál jako surikata a nenacházel rozumného argumentu? Jak to udělal?

Jako první vyšla ze zámku hraběnka spolu s lady z Yorku, slepě následovány zbytkem posluchačů dnešní přednášky včetně profesora Wolkera, který měl na tváři pořádek ten zaskočený výraz. Očividně nečekal, že by s ním někdo z řady mužů mohl nesouhlasit, a tím mu do hlavy zasadit brouka. Vanessa se zdržovala na chvostu skupiny. Neustále si v hlavě přehrávala, co se právě před chvílí stalo. Cítila se rozhořčeně. Přála si tento spor vyhrát, pročez skutečnost, že ji zachránil Sebastian, nahrávala teorii profesora Wolkera, že se žena neobejde bez mužovy pomoci.

Najednou zaslechla jeho hlas. Zmateně se rozhlížela po skupině lidí, chtěla se ho zeptat na tolik otázek, až konečně našla jeho smaragdově zelené sako a kudrnaté vlasy. Zrychlila krok, aby ho dohnala. Nebylo jednoduché mu stačit, konečně se jí to však podařilo, elegantně se vmísila do jeho společnosti, přizpůsobila svoji chůzi jeho dlouhým krokům a ocitla se po jeho pravici. Nechtěla na něho hned spustit něco ve smyslu, co si to dovolu-je, a další podobné věci. Přála si jen, aby si všimnul její přítomnosti.

Netrvalo dlouho a Sebastian ji zaznamenal. Cítila jeho pohled, tohle byla její šance. S klidným hlasem, aniž by na něj pohlédla, k němu pronesla: „Nevzpomínám si, že bych se vás prosila o pomoc.“

Sebastian jemně nadzvedl pravý koutek úst, vytvořil tím jemný úsměv. Tušil, že to Vanessa nenechá jen tak. S lehkým nádechem sarkasmu jí odpověděl: „Potřebovala jste ji.“

„Chtěla jsem to zvládnout sama,“ pokračovala ostře.